

та римска империя, през времето на Константина Велики (IV вѣкъ), сж се образували такива другарски общества или ордени, подъ закрилата на св. Георги. Така че, мисълта за орденитѣ се е зародила най-напредъ по нашитѣ земи, въ които сж обитавали дѣдитѣ ни и които тогава сж се управлявали отъ Римската империя.

Въ края на XI вѣкъ въ Палестиня се основалъ първиятъ военно-монашески орденъ отъ кръстоносцитѣ европейци, които отишли тамъ да освобождаватъ гроба Господенъ. Членоветѣ на това братство, наречено Орденъ на св. Иоанъ Йерусалимски, носѣли върху дрехата си бѣлъ кръстъ, изшитъ отъ платно. Отъ това е останалъ обичай — членоветѣ на почти всички ордени въ християнскитѣ държави да носятъ различни кръстове като отличителенъ знакъ. Скоро следъ това време европейскитѣ царе основали множество рицарски ордени, въ които влизали вѣрнитѣ и храбри защитници на царската корона и държавата. Знацитѣ, по които се отличавали тия почетни общества едно отъ друго, постепено се обърнали въ знаци за награда и отличие. А понеже рицаръ (конникъ) на френски се казва кавалеръ (chevalier, оттамъ и кавалерия), награденитѣ съ нѣкой орденъ се казва, че сж кавалери (членове-носители) на тоя орденъ или отличие.

Така че, орденътъ не е самиятъ знакъ или медалъ, а братството или обществото отъ заслужили хора, на което награденитѣ става членъ. Това, което обикновено наричаме орденъ, е само външното отличие или знакътъ на ордена. Всѣки орденъ обикновено си избира по нѣкой светия за покровителъ. У насъ такова общество подържатъ награденитѣ съ кръстъ за храбростъ. Вие навѣрно сте чували за „Обществото на кавалеритѣ на ордена за храбростъ“. То има своя канцелария, членоветѣ му се събиратъ на събрания, празнуватъ тържествено празника на ордена Гергьов-